

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 73. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593289072/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

kom ikke. Alle Billederne dansede for mine Øine. Min Søster spurgte, idet vi gik videre: »Hvem var den Dame?» og tilføiede, da jeg havde sagt hende det: »Det Ansigt kunde jeg godt lide!»

»Det troer jeg nok!» tænkte jeg og søgte i mit Hjerte at tilgive hende, at jeg ikke havde været ene.

En smuk Septemberdag blev der gjort en Skovtour. Vi vare ti unge Mennesker, alle tilhest, og den livlige, kraftige Cavalcade satte mig undertiden helt tilbage i de lykkelige Tider, da Ritmesteren førte an. Hvergang min Barndomstid saaledes ved udvortes Omstændigheder blev ført stærkt og levende frem for min Erindring, havde jeg en Fornemmelse, som om Noget skulde hændes mig, som om man andenseds var beskæftiget med mig, og vort Ridt igjennem den dybtgrønne Skov, ofte udenfor alfar Vei, blev ved denne Følelse særegent poetisk for mig: overalt speidede jeg efter det Ubekjendte. Men de nysgjerrig-frygtsomme, mørkøiede Dyr, der undertiden pludselig kom tilsyne og i første Øieblik syntes Andet, end de vare, udgjorde omtrent det Eneste, der mødte os i Skoven.

Da vi henad Middagstid vare ved Fursøen, besluttede vi at ride over til en Kro ved Frederiksborgveien, der var bekjendt for sit gode Kjøkken, og Huset viste sig ogsaa beredvilligt til at beværte os paa det Bedste; men, da der allerede var et Par Selskaber, kunde man ikke give os andet Værelse end den ene Gæstestue, hvor vi dog, tilføiede man, vilde være ganske ugenerte; thi henad Aften kom der sjelden Nogen. Vi fandt ogsaa, at vi vare meget uforstyrrede, og da efter Kaffen en god Bolle Punsch kom paa Bordet, blev der foreslaaet en Bassette. Man vidste, at jeg ikke spillede, og indbød mig med skjæmtende Undskyldning til den Morskab at see til.

Medens man var fordybet i Spillet, kom der en Reisende, hvem Ingen gav videre Agr paa, da han beskedent og stille tog Plads i en Krog og lod sig bringe en Kop The. Snart syntes dog Spillet, Udraabene »Paroli!» »Attention!» »Jeg gjør en Sept leva!» og desl. at tildrage sig hans Opmærksomhed, eller rettere: han blev dragen, først med Hovedet, saa med hele Legemet, og nærmede sig, men paa en Maade, der ikke generede. Det var en kraftig bygget Mand, paa omtrent halvhundrede Aar, med kroget Næse og et klogt Ansigt og med et